

Terwijl de droom nog door zijn hoofd spookt, komt Ryan Banks zijn bed uit en opent de gordijnen. Het waren de ronkende landbouwmachines die hem hadden gewekt. De pensionhoudster had hem er al op gewezen dat het oogsttijd is en dat dat de komende dagen te merken zou zijn. Ze raadde hem aan de ramen gesloten te houden, maar dat advies had hij naast zich neergelegd. Hij kan niet slapen met dichte ramen. Starend door het open venster ziet hij hoe twee combines zich gestaag over de akkers bewegen. De verse tarwe herinnert hem aan zijn kinderjaren. Hij woonde hier maar tot zijn zevende jaar. Toch is de geur hem vertrouwd. Na een poosje gefascineerd naar het schouwspel te hebben gekeken, draait hij zich weer van het raam. Een pingeltje uit zijn mobiel laat hem weten dat er een appje is binnengekomen. Het is van zijn dochter. Ze reageert op het berichtje dat hij gisteravond stuurde om haar te laten weten goed te zijn aangekomen. Haar antwoord is een omhooggestoken duim. Zonder tekst. Toen hij Sietske zijn plan voorlegde om een poosje naar zijn geboortedorp terug te keren en haar uitlegde waarom hij dat wilde, nam ze hem dat niet in dank af. Ze had gezegd het een onzinnig idee te vinden en niet te kunnen begrijpen dat hij om die reden de vaste oppasdag voor zijn kleinzoon opgaf. Hij moest toegeven dat de driejarige Jesper ook

voor hem de zwaarstwegende reden voor zijn twijfel was. Toch zette hij door.

‘Goedemorgen, meneer Banks. Hebt u goed geslapen?’

De pensionhoudster is een vrouw van rond de zestig. Ze is klein en tenger. Sinds haar man vier jaar geleden overleed, runt ze de tot pension verbouwde boerderij in haar eentje.

Ryan had zich afgevraagd of het alleen runnen van het pensionbedrijf niet te zwaar voor haar zou zijn, maar die gedachte werd direct gelogenstraft toen hij zag hoe ze, ondanks zijn protest, zijn koffer moeiteloos oppakte en de trap naar zijn kamer opsjouwde.

‘Ik heb goed geslapen, mevrouw Lam’, liegt Ryan. Zijn rusteloze benen hielden hem de halve nacht wakker, maar haar daarmee vermoeien wil hij niet. Laat staan dat hij haar vertelt over zijn droom.

‘Het wordt een mooie dag’, voorspelt mevrouw Lam. ‘De bewolking trekt in de loop van de ochtend weg en het wordt vijftientig graden. Wat zijn uw plannen voor vandaag?’

Ryan neemt plaats aan de met zorg gedekte ontbijttafel. ‘Een beetje rondkijken’, antwoordt hij. ‘Eens zien of er nog plekken zijn die mij aan vroeger doen herinneren.’

‘Dat zal vast wel. Zoveel is hier niet veranderd. Hoelang precies hebt u hier gewoond?’

‘Tot mijn zevende jaar.’

‘Waar woonde u?’

‘Aan de Nassaulaan.’

‘Dat is achter de melkfabriek’, weet mevrouw Lam.
‘Dan hebt u waarschijnlijk op de Burgermeester
Houtmanschool gezeten.’

Ryan beweegt wat naar links om de pensionhoudster
ruimte te geven de thee voor hem in te schenken. ‘Ja, dat
klopt’, zegt hij ondertussen. ‘Meester Teulings was daar
hoofdonderwijzer. Leeft hij nog?’

‘Zeger Teulings is al ruim vijftien jaar dood. Hij is
tachtig jaar geworden.’

‘Ik herinner me hem als een autoritaire man’, zegt
Ryan. ‘En streng ook. Maar dat had je nog in die tijd.’
‘Het is goed dat die tijd achter